

”אגדות היער של וינה”

הוא פתח את רדיו: רצה להאזין לקונצרט לפי בקשות של חיילי-החזית, אשר תחנת-שידור מחוזית הקדישה ליום-השנה של ניצחון, ניצחון שלו.

שמע זיכרונות של חיילים הזקנים יושבים באולפן, ועצמו חשב על גורלו חסר-טעם: מן אש של מלחמה יצא בריא ושלם, אבל אחר כך חייו התהוו באופן מאוס, וזה בגלל נשים.

האישה הראשונה הייתה יפה, שמחה, שרה נעים, אבל ... סיפרו לו ... לא האמין ... עד שעצמו תפס אותה בשעת המעשה ... הכה את שתיים עד עשה אותם נכים – וערבה שנים היה בבית-סוהר.

השנייה אהבה מאוד דברים טובים ויקרים. הוא לקח שלמונים, נתפס והיה במאסר עוד שלוש שנים (הייה יושב יותר הרבה, אבל חילץ מן הזה בשלמונים האחרונה).

האישה השלישית הייתה היסטורית, קינאה אותו לכלשהו ולכל מה, פרצה בהיסטריה, ערכה ”הצגות” מכוערות ולבסוף התאבדה. את הבן ההולל ילדה לו – את הסובא, נתפס תחת למשאית ...

פתאום קרא קרין בקשה לנגן ולס מאת שטראוס ”אגדות היער של וינה”, האהוב שלו: גמלאית איזושהי כתבה שפונה עם בבקשה הזאת בפעם ראשונה, מחר מלאו לה שבעים וחמש שנה, היא הייתה רוצה לשמוע הריקוד-ולס הזה – לזיכרון של בן-אדם נפלא, הקצין שריפאה אותו בבית-חולים צבאי בזמן מלחמת שנייה העולמית.

אהבה הייתה בינם – כה שלא הייתה להיות קרובה לשום גבר אחרי שידעה על מותו של אהוב. אפילו עכשיו לפעמים היא רוקדת עתו בחלום בלשמוע את המוזיקה הזאת.

הקורא כינה את שמה פרטי ואת שם משפחתה.

הזקן נאנח: כן, זאת היא ההיא שעכשיו גם הוא בחלום מסתובב עימה בריקוד-ולס של פרידתם.

רופאה הייתה מבוגרת ממנו בשש שנים, ואז ידידיו שכנעו אותו לנתק את יחסים עימה.

אחד מהם אפילו שלך לה מכתב על מותו ...

הוא קם מהכיסא: תכף ומיד לכתוב לה, להתחרט, לגלות דעתו! יחד להיות בזקנה למרות שמאוחר ... והרכין ראשו, נפל על כיסה: הרי בשבילה הוא איננו חי, הוא מת מזמן ...

בירידה תלולה

ירדתי במהרה בדרך תלולה ומפותלת. משמאלי ראיתי את חומת האבן החד-גונית המקיפה את בית ההבראה. מימיני בתים קטנים עם חצרות קטנטנות טפסו על ההר.

באחת החצרות ראיתי אישה צעירה לבושה בחלוק צבעוני מכבסת בגיגית חומה ענקית. הגיגית עצמה על שרפרף ישן, עדיין לבן.

בחזרתי מהים טיפסתי באיטיות על ההר. כעת היו הבתים הקטנים משמאלי, איש לא נראה בחצרות פרט לחצר אחת בעצם.

באחת החצרות, באותה האחת, אישה לבושה חלוק צבעוני כיבסה בדיוק כקודם לכן, באותה גיגית חומה שעמדה על אותו שרפרף לבן.

אך מה זה? האישה זקנה – קשה לה לכבס והיא עושה זאת באיטיות רבה. מתי הספיקה להזדקן כל כך? אולי אני חולם?

יתכן שבזמן שהותי בחוף הים, הזמן עצר מלכת ואילו כאן הוא המשיך במרוצתו?

לא, כמובן שלא, פשוט אישה אחרת, שונה לחלוטין, מכבסת כעת. יתכן שזאת אמה של זו שכיבסה כאן קודם ...

זה כל הפתרון.

המשכתי לעלות בדרך התלולה, ובעיני רוחי נבראה דמות עצובה של אישה ללא גיל מכבסת לבנים.

תרגום מאת אלכסנדרה לזגשבילי.

עיניים של אהבה

היא רצתה לתחנת-החשמלית. היא איחרה לבחינת-גמר ממלכתית. יפה, תמירה. נדמה היה שטחב ומיד תמריא כיבן שיש לה כנפיים נסתרים.

ולפתע ...

צעקת היאוש לא הספיק להפליט מפי של מסכנה.

נעצה - וידיה, ידיה יפות להפליא, התגלו מפרידות מגופה שלה נפלא, כל כך מושלם.

החשמלית, אשר התפרצה ממקומה, בשיגיון הגורל האכזרי לא יכולה לעצר בעתו.

את בחינת-גמר ממלכתית קבלה ואדה ישר על-יד מיטה בבית-חולים. הבחורה הצליחה בבחינה

מצוין כשם שכל הבחינות בשנים שעברו: היא הייתה לא רק יפה אלא גם כישרונית.

הפרופסורים התנבאו לה כרופאה את עתיד גדול. אבל אחרי מה שקרה כל השתנה לעלובה.

הוא אהב אותה.

בכל הכוח של ליבו גברי, של רוחו נלהבת וגאה. אחד מאותם שאומרים עליהם כי פחד להם בלתי

ידוע, שיותר מהר נהרות יזרמו אחורה, מאשר גיבור ירעיד. בידוע על מה שקרה, הקצין הזה, חתנה של הבחורה,

לא יכול אפילו לומר מילה אחת. אבל בלראות את חברתו קיבץ את צרתו, החביא אותה והתחיל לנחם את

אהובתו בקולו שלו השקע. נשבה שתמיד יהיה עמה.

תמיד, עד מותו.

רק בצאתו מחדר, גירש מפניו את החיוך, עבר מחוץ לאחרים, עזב את בית-החולים, נשען לעץ וכבר

לא יכול להתאפק. התייפח - והתייפחות שלו הייתה מפילה-פחד...

לא מזמן היה טכס-נישואין "של זהב" להם - החתונה רעשנית, שמחה ואישה השמחה ביותר בחג

הזה הייתה היא, "הקלה".

היא בכלל אישה עליזה. בכל אופן, כזאת מכירים אותה כולם.

אין להם שום ילדים: לפני חמישים שנה החליטו שיהיה כך.

הוא בחרדה ובנאמנות משמש בה, הקטוע-יד, מן רגע התעוררות עד הלילה.

האישה הזאת היא מזמן השתנתה. היא הפחה לזקנה שמנה שבפניה עכשיו גודל שפמים שחורים.

קולה של האישה התקשה, נעשה אטום, הוא איבד את גון-הצליל המקסים, שהיה קודם.

היא מתנועעת בקוצר-נשימה, לאט.

והוא כפי שקודם מאוהב ועדין. הוא רואה בה אותה הבחורה מזמן שעבר: נהדרת, גאה, תמירה ...

מאחרת לבחינת-גמר ממלכתית האחרונה ... אחרי לילה בלי שינה סוער ... הלילה שבילה אותו עימו ... עם

האהוב שלה ...

קראסנוגורסק, 1990

השיר

לפני זמן רב או בעיר שלנו או בכפר רחוק גרו שני שכנים. אחד מהם היה חזק, שמה, מומחה לכל דבר,

ואילו שני היה חלש ורפה.

השכן החזק בנה לעצמו ביתו, רהטים הכין, בחצר נטה עצים. גם אשתו הייתה אומנית: שטיחים

ארגה, חפצים מעשים תחרים סרגה.

אפילו כלים מטבח עצל אנשים האלה היו מתוצרת עצמית: בעל צר צורה את הכלים, שרף - ואשתו

ועיטרה אותם.

השכן החלש היה לא רק רפה, אלא גם בלתי-מאומן: לפעמים היה מתקבל להתקין - והדבר הזה כל

כך בלתי יפה וכל כך בלתי נאמן יתקבל לבסוף שאי אפשר להשתמש בם. הוא גר בצריף שהושארו אותה

למסכן הוריו. כמובן אף בחורה לא נשאה - לא - וכך לבד חי חיים חסרי טעם. שר אומנם היטב, אבל שיריו היו

מאוד עצובים. בגלל זה לעיטים רחוקות הזמינו אותו להתארח, ששם הוא יכול להוסיף מזון ולקבל בגדים ישנים.

השכן החזק עזר לשכן החלש, הרבה טובות עשה לו. והוא לא יעדה כיצד להודות, ובגלל זה הרגיש כאב בנשמתו. אבל לבסוף מצה את הדרך: חיבר שיר – וכל כך טוב שהתפלא לעצמו. השיר הזה נולד בעומק הנשמתו אסירת תודה, לכן היה שיר נהדר.

וקרה: השכן חזק חלה מאוד, תרופות לא עזרו לו, אלא השיר הזה, שיר-המתנה, הלהיב אותו, היקים אותו, כי היה בשיר כוח גדול – כוח נפש. חיבק האומן את המשורר ואמר:

– כמה שאעשה בשבילך, לא יכול אני לשלם תמורת לשירך. ולכן אין לי זכות להחזיק אותו רק ואח אצלי.

ונתן בן אדם הזה החביב את השיר החדש לכל האנושות. ושרו אותה, ומצה השיר חן בכל עיניים, כיבן שעזר לשכוח על דאגות מהיום, על הטעויות מן אתמול, על קושיים בלתי צפוי של מחר. הוסיף השיר כוחות. ושיבחו את השכנים: את זה שחיבר שיר-קוסם, ואת זה שנתן אותו ביד נדיבה לקהל.

רמת-השרון, 1995

הכלבה הקטנה

היה ערב חרפי, ברחוב החשיך מוקדם, גשם עבר, כביש כמאט התייבש. עוד לא התחברו פנסים של רחוב, ופנסי-מכונית ערפלו ראייה. כלבה בגודל של חתול רגיל, עם צמר שוקולדה חלק, רצתה מאוד לעבור את הכביש ולחזור לחצר מקורה.

תעבורה הייתה מלאה יוצת מגדר הרגיל, ומסקנה התרוצץ במדרכה נגדית, בלנבוח אמיץ-לב או מאיים על נהגים המכוניות או אולי קורה להם לשקול בדעתם ולעצור. לבסוף לא עצרה כוחה: רצתה דרך הכביש.

מכונית ראשונה איך-שהו עקפה אותה בנסיעה, אבל שנייה, מיללת בלמים, כיסתה אותה – ונעצרה בחריפות. הנהג שם את ראשו על ההגה.

לאושרו הוא לא דרס את הכלבה שהמשיכה לנבוח בקריה דורשת לתת לה להגיע בריצה לחצר המקור, שכל כך ללא זהירות עזבה אותו בשעה הזאת.

נהג השלישי לחץ על בלם חזק לפני פני-חיה קטנה וגרם את הפקק הגדול בדרך. הוא יצא ממכונית בלי לשים לב על אותות של נהגים נעצרים אחריו, הוריד את ההולכת-על-ארבע והעביר אותה לצד נגדי של הרחוב. המנצלת נכנסה לחצרה זריז דרך פשפש לחצרה בלי לפנות לנהג.

התלקחו פנסים. וכולם ראו שבן אדם מציל את הכלבה חיד כמאת לא מורגש. ונעשה גלוי לעין שפניו של יהודי הזה הגבוה והחזק הם יפות ותווי-פניו אצילים. הוא שב למכונית שבה חיקתה לו אשתו הצעירה ויפה כמוהו.

חיכו אנשים העייפים ממהרים הביתה אחרי היום העבודה המתוח ורק לפני דקה היו קופצים ממכוניות שלהם החוצה: הם הבינו בשכל וקבלו לנשמותיהם את המשמעות הגבוהה של המעצור בלתי צפוי. הפקק נבלע. הנעמדים עבר-ארח במדרכה המשיכו את מסלולם. הם גם חיכו.

רמת-השרון, 27 בנובמבר 2001

החתול במגפיים

זוג סידלניקוב מהרו הביתה: לשנה חדשה נשארו פחות משתי שעות.
לפתה שמו לב עליו.

פרווה שלו – אפור, עשן-מתנצנץ, צפוף באופן בלתי רגיל – זהר באפלולית.
אבל הפליא לא זה: החתול שב על ספסל שעל-יד מבוא-גאה, בגדולות ובחגיגות, על רגליו שלו היו או
מגפיים, או אולי כפפות מכסיפיים-לבנים, גם לבנה הייתה חגורתו, ונוסף על כך עבה וקשור לה כאילו חרב ...
– איזה יפהפה! – קרה פיודור אלכסנדרוביץ'. – ואיזה מוזר ... את רואה, וריה, הוא במגפיים, יש אצלו
חרב! ורנקה, ומה אם ...

– אף "אם"! אף לא אחד עכברוש, כלב וחתול אני לא מכניסה לדירה! לא למען הזה השמדתי את
התיקנים, לא בשביל זה! שום חי בבית אני לא צריכה! מספיק לי אתה עם מדע בדיוני שלך!
ברגע הזה איזה שהו כלב שם לב על החתול, התקרר בריצה, נבח – ומיד כפל את זנבו והשתתק תחת
המבט המאומץ של החתול.

– ואריה, החתול הזה הוא לא רגיל! ורנקה, אני צריך להזמין אותו לבקר אצלנו!
סידלניקוב התקרר לחתול ואמר עם כבוד:
– ערב טוב!

החתול דרש בשלום.

– מאולץ! – תפסה ורברה סמיונובנה. – מהקרקס. והוא גם לבוש כמו בקרקס.
החתול שלילי הניע ראשו.

– ראית? – הצריח פיודור אלכסנדרוביץ'.
ושוב פנה לחתול.

– אתה באמת מבין את מה שאנחנו אומרים?
ההוא שוב הניע ראשו. ציין בכף-רגל לחגורה שלו.
– וריה! קולו של סידלניקוב רעד וננתק.

– הוא מבין ... זה – אחינו בסכל! על חגורה שלו יש מתרגמן אוטומטי ...
ורברה סמיונובנה הסתכלה בבעלה בתוכחה ובצער.

– קרת עד ... אתה, בן אדם דמיוני! זה חתול רגיל מקרקס, הוא יכול להניע ראש. נראה, הרבה זמן
אילפו אותו.

– תגיד לה משהו, תאשר שאני צודק.
אח בסכל נדנד בראש שלילי.

– לפחות תנקוב בשם! – ביקש הבן כדור-הארץ.
– מיאב, – היציג את עצמו החתול.

הייתה עד הרגע זמן קצר מתאמצת, ורברה סמיונובנה פרצה בצחוק רם בהקלה.
– הוא חתול רגיל. וילל כחתול רגיל.

– את לא הבנת. הבה נזמין אותו, עמד על דעתו בעלה. – בבית, באווירה הרגועה, נבין זה את זה.
אשתו נתקה אותו בקשיחות.

– כדי הוא יזהם באמצע של חדר?! כדי יקלף את הפרקט או יגנוב אוכל מן השולחן?!
החתול התצמצם, הוריד את ראשו.

– אה, התוודה! הלאה, מתועב!

– ורנקה, תתאוששי! – העתיר סידלניקוב.

אבל היה מאוחר: בהפנות את המנוף על חגורתו, מיאב עלה לאוויר וצנף אחרי גדר, על-יד הבית
הבנוי.

כשהגיע לגליל אפור מתנצנץ בפינה של שטח-בניה, הוא כיוון עליו את מה שפיודור אלכסנדרוביץ'
קרה בשם "חרב" – והזדון בפנים.

– את מה אתה רוצה למסור באמצעות הטלפתיה, אחי מיאב? – בלי שום צליל שאל מפקד של צבת ספינה בינגלקסית.
– מגע לא התקיימה, – באותו אופן טלפתי ענה פסיכולוג מיאב.
– שוב הפריעה איזושהי אישה? – מצאה עצה יפת-תואר מורדלאו, רופאה של משלוח הכוכבית מן כוכב-לחת מניאובאו.
מיאב הניע ראשו בעצב.
– להתכוון לנסיקה!
... הגליל ארכו שלושה מטרים נמס, ללא להשאיר עקבות: הספינה חזרה לגלקסיה המקורית של חתולים ...

רעש, רק רעש ...

– שוב רק רעש, – חרק בצער גראבב מוזג¹, מוריד את הצבת מעל השריון שלו. – השנה השלושים מקשיב את קוסמוס: מחכה לאיזושהי אות הגיוני, בר-סכל, אבל כל האותות – הם רק רעש של גרמי השמים. לאף אימפולס אין תשובה: לדורר-קרינה², לרוג-קרינה³, לקרק-גל⁴, לצ'ירק-קרן⁵, אפילו לזרם חוכמה-חלקיקים למעלה מן-עצום!
– הרגע לבסוף! – בפעם המאה דיברה בחרוק-שיניים ברזגה קרגה⁶, אשתו. – מחר יעבירו אותך לגמלה, וילדינו ונכדינו יחקו ויגיעו סוף-סוף לתשומת-לב שלך. אני ישר אומרת, אני שמחה בזה.
– אבל הם צריכים להיות, הם צריכים לענות, הם אחים בסכל! – גראבב מוזג הכה את עצמו באמצעות זנבו העצום – את כל ארבע גפיים פרוקים בצד ימין. – מדוע הם שותקים?! מדוע לו רוצים לבוא במגה?!
... במרחק בן מאתיים שלושים ושש אלף ושלושים וארבה חלקים המאה פרסקים מן גראבב מוזג הסתכל על מסך מניל מבינ⁷ עיף.
שלושים שנה חיכה בלי הצלחה לתשובה על האותות המעל-האור, ששלח אותם לקוסמוס. מששנים שלו ירוקים השתרבבו והשתרבו, את עיניו שלו עצומות ובולטות הסתירה קרומית ורודה כשהוא מסר באפן טלפאתי לתלמידו הנאמן וזויל דילד⁸:
– רעש, רק רעש, אף אחד אות של סכל. אבל הם יש, יש בעלי-חיים עם כושר החשיבה אחרים! וזויל סגר את היציע של אנטנה הטלפתי: הוא ידע שמחר המורה האהוב שלו יצעה לגמלה וירד לתחתית האוקיאנוס, לכן לא רצה לצער אותו בגלל החלתה להפסיק את החיפוש-סכל ולהתגדר בלימוד ומחכיר את האותות של גרמי-השמים ...
... יונתן סוויפט הצטער ויצעה מן הקונטינוום של ההלל והזמן של שדה יחיד. הוא ראה, שמע והבין את המדענים שניהם, אבל לא היה יכול לעזור להם שום דבר.
וגם לנשארם הארציים הוא לא היה יכול לספר על מה שידעה והיה יכול לעשות: לא היו מבינים אותו ואפילו היו לעגים ...

¹ גראבב מוזג - משחק-מילים רוסי: שודד מוח

² דורר-קרינה - משחק-מילים רוסי: טיפש-קרינה

³ רוג-קרינה - משחק-מילים רוסי: לגדף-קרינה

⁴ קרק-גל⁶ חיקוי-קולות: קארר - צעקה של עורב

⁵ צ'ירק - משחק-מילים רוסי: מן "להחריק"

⁶ ברזגה קרגה -- משחק-מילים רוסי (סילוף): רוטנת מכשפה

⁷ מניל מבינ: מניל⁶ חשב (רוסי). חשב שהבין

⁸ זויל דילד - משחק-מילים: השמיע יבכה "עוג מלך הבשן"